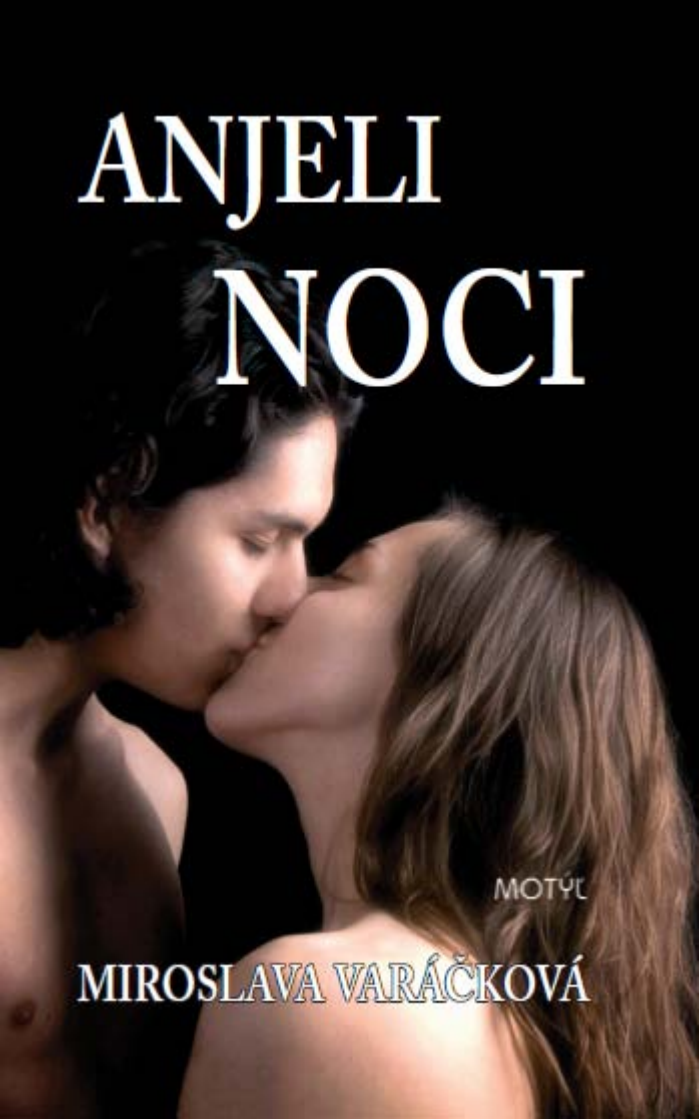

ANJELI NOCI

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking down at each other. The background is dark, and the lighting is soft, highlighting their faces and hair.

MOTÝL

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

Copyright © Miroslava Varáčková 2010
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010

ISBN: 978-80-89199-96-9

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Miroslava Varáčková

ANJELI NOCI

VYDAVATELSTVO MOTÝL

PROLÓG

Zhlboka som sa nadýchla. Miestnosť bola tmavá a ponurá. Zo vzdialeného rohu som počula hlasné zvuky pripomínajúce stonanie. Tma navôkol bola neprehľadná, behali mi z nej po chrbte zimomriavky.

Vedela som, že nie je čas čakať, tak som odhodlane vykročila vpred, očakávajúc najhoršie, aj keď som si vôbec nebola istá, či som pripravená na to, čo uvidím. A či to vôbec chcem uvidieť.

No bolo mi jasné, že pri záchrane milovaného človeka nie je miesto na kompromisy. Ani na zbabelosť, či úvahy o tom, že hodím spiatočku a neohrozím vlastný život. Vtedy sa treba vzoprieť všetkým pudom sebazáchovy a nemyslieť na nič iné, len na to, že iná možnosť jednoducho neexistuje. Núdzový východ sa proste zabuchol a jediná možná cesta je tá vpred.

Vtom som nečakane zacítila na ruke náhly a nástojčivý dotyk. Strhla som sa a len silou vôle ovládla výkrik, ktorý sa mi takmer vydral z priškrtených hlasoviek. Vzápätí som však spoznala Adama.

„Na nič sa, prosím, nepýtaj a pod’ so mnou,“ šepol a ťahal ma preč.

1. KAPITOLA

ŽIADNE ZÁZRAKY SA NEDEJÚ

„Kto povedal, že život nie je pes?“ potichu som si zafrflala a zo všetkých síl bojovala so slzami. „Je! Je hnusné prašivé psisko.“

„Hovorila si niečo?“ spýtala sa ma obďaleč stojaca mama. V chudej ruke držala posledné kusy batožiny a videla som, že s pocitmi tiež nie je na tom o nič lepšie ako ja.

„Nie, mami, nič.“ Otočila som sa jej rýchlo chrbtom, aby som skryla ľútosť. V ten deň som si nechala rozpustené vlasy zámerne padať do tváre, aby poslúžili ako úkryt v prípade zatúlaných slzičiek. Pre istotu.

So sklonenou hlavou som otvorila na aute dvere, ktoré škripavo zakvílili. Bolo by ich treba premazať, skonštatovala som v duchu.

„Myslím, že máme všetko,“ povedala mama a neuniklo mi, ako jej pri tých slovách preskočil hlas.

Sadla som si dnu na zadné miesto a bolo mi jasné, že dnešok zaujme poprednú priečku v mojom osobnom zozname najhorších dní.

Naposledy som sa obzrela na priečelie nášho domu a zapla si bezpečnostný pás, zatiaľ, kým nastúpili ostatní. Mlčky som sa rozlúčila s ulicou, na ktorej sme bývali, očami pohladila okno svojej izby a o malú chvíľu, keď som už zacítila pohyb kolies po vozovke a dnu tlmene doliehalo nehlučné svišťanie, ma úplne prepadol pocit, že v najlepšom prípade to bude pre mňa znamenať len niekoľkotýždňovú depresiu.

„Stihla si sa rozlúčiť s Dianou?“ prerušil mamin hlas ťaživé ticho.

„Hej,“ zatlačila som dobiedzavú slzu.

„Cez najbližšie voľno ju môžeš ísť navštíviť. Nejdeme zase až tak ďaleko,“ povedala, aby mi pozdvihla náladu.

„Hej,“ odvetila som opäť. Na inú odpoveď som sa v tej chvíli akosi nezmohla.

Nikdy som si nemyslela, že sa to naozaj stane, že skutočne odídeme, hoci som úplne chápala mamu, prečo sa tak rozhodla.

Posledných niekoľko dní som potajme dúfala, že sa udeje niečo, čo tomu zabráni. Trebárs že príde povodeň, v meste, do ktorého smerujeme zavládne mor, do nového domu udrie blesk, alebo sa len jednoducho zobudím a zistím, že všetko to bol zlý sen. Najhoršia nočná mora, pri ktorej vám na čelo vystúpia studené kropaje potu a dych sa zrýchli na hranicu hyperventilácie. Alebo... alebo čokoľvek, čo by zmenilo ten otrasný zvrät v mojom živote. Tak veľmi som si želala, aby neprišiel. No teraz bol neodvratne tu. Ako fakt, ako skutočnosť, ako oceľová vesta na prsiach, pre ktorú som sa nemohla nadýchnuť z plných pľúc.

„Pustím rádio,“ ozvala sa opäť mama a pozrela na mňa v spätnom zrkadle z miesta vodiča.

„Fajn,“ nasilu som sa usmiala. Ten výraz som dlho trénovala, aby som ho v situáciách ako táto mohla použiť, aj keď, pravdu povediac, som celý celučký deň dúfala, že sa moja silná túžba skumuluje, zhmotní a zasiahne proti prúdu udalostí, ktoré sa práve diali a ja ho nebudem musieť nikomu predviesť.

Nič sa však nekonalo. Žiadne zázraky, zásahy zhora, žiadne guľové blesky.

„Bude sa ti tam páčiť, uvidíš,“ pokúšala sa ma mama uistiť, akoby čítala moje myšlienky, no vyznelo to tak, že sa o tom snaží presvedčiť skôr samu seba.

„Hej,“ odvetila som zase šeptom, no myslela som si presný opak. Ale aspoň v duchu som si dopriala trochu sarkazmu. Potajomky, nečujne, tak, aby to nik nepočul.

„Len dúfam, že nebudú plné diaľnice. Nech sme tam čo najrýchlejšie,“ dodala.

Mlčky som prikývla a opäť som sa pokúsila o úsmev do spätného zrkadla.

Zatiaľ čo mama sústredene sledovala vozovku a šoférovala, ja som sa oprela rezignovane čelom o okno a s poslednou iskierkou nádeje sa modlila, aby sa pokazilo auto a my sme sa museli vrátiť

nazad domov. Potichu som preklínala každý nový kilometer, ktorý nás vzdaloval od starého života tak veľmi, až sa mi zdalo, že mi nadobro preskočí.

Nepreskočilo, našťastie. Či nanešťastie?

Ale aj napriek smútku, ktorý ma zaplnil až po okraj, som však vedela, že aj keby sme ostali, aj keby sa naozaj zadrel motor alebo zlyhala nejaká iná dôležitá súčiastka, nikdy by to už nebolo ako predtým. Nikdy. A taktiež som vedela, že pre mamu je oveľa ťažšie opúšťať domov ako pre mňa. Vedela som to, no aj napriek tomu ma prepadla sebaľútosť. A hnev a vzdor... a... a ... skrátka, bolo mi mizerne.

Prešlo práve päť týždňov, tri dni a približne osem hodín, odkedy zomrel môj otec a keď sa nám všetko obrátilo hore nohami. Pohodový život, každodennosť, emočná stabilita, vyrovnaná psychika... to všetko sme spolu s ním a s jeho pevnou náručou pochovali hlboko pod ťažkú čiernu zem. Neodvratne a navždy nás opustil, odišiel tam, odkiaľ niet viac návratu.

Všetko sa otočilo naruby, veľa vecí sa zmenilo, možno i stratilo zmysel.

Moja mama to niesla podľa mňa statočne, obdivovala som ju, no aj napriek tomu nedokázala viac žiť a pohybovať sa po miestach, ktoré jej ho každou sekundou pripomínali. Všade ho videla. Sedieť za jedálenským stolom, obliekať sa v spálni, ležať pred telkou, prichádzať večer dverami a pozdraviť... kamkoľvek sa pozrela, všetko jej pripomínalo otca.

Bola to pre ňu veľká strata.

Bola to veľká strata pre nás všetkých.

Nikto z nás nečakal, že sa sťahovaním vyrieši naša bolesť, či to, že sme bez otca nevedeli normálne existovať, no všetci sme dúfali, že ju hlavne mama bude znášať ľahšie v novom prostredí. Svojím spôsobom to pre ňu bude ako začať odznova. Nie od bodu nula, to nie, ale možno, keď prejde niekoľko míľnikov v inom smere, možno potom jej bude ľahšie.

Okno, o ktoré som opierala čelo, bolo teplé a pred očami mi kmitali rôzne reklamné billboardy, dopravné značky, polia, z času na čas odpočívadlo s benzínkou a neónovými pútačmi.

Udržujte dostatočné odstupy, upozorňovala blikajúca tabuľa vi-
siaca nad diaľnicou.

Cesty sa postupne rozširovali, zapĺňalo ich čoraz viac áut a ja
som musela dať v duchu definitívne zbohom všetkému, na čom mi
tak veľmi záležalo.

Teda, takmer všetkému, pretože moja rodina, či to, čo z nej zo-
stalo, odchádzala so mnou. Vedela som, že v živote každého člo-
veka sa občas dejú veci, s ktorými nesúhlasí, no pre ľudí, ktorých
miluje, sú nevyhnutné a práve preto, z lásky ušľachtilej a silnej,
sa musí poddať prúdu udalostí a pristúpiť na skutočnosť, ktorá
poznačí celú jeho budúcnosť.

A takisto aj ja. Ani ja som netvorila výnimku, hoci vtedy som
ešte netušila, ako veľmi ma to ovplyvní.

Keby som si mohla vtedy vybrať, bola by som niekde celkom
inde. Napríklad na našom starom dvore v tieni jablone alebo s pria-
teľmi vonku. Určite by som však nesedela tam, na zadnom sedadle
vyhriateho auta a nesledovala ubiehajúcu krajinu za oknom.

Ale nemala som na výber.

Čo už.

Ktosi raz tvrdil, že nie je podstatné to, kde žijem, na akom mies-
te, ale to, či sú tam ľudia, ktorým na mne záleží. Asi mal pravdu.

Určite ju mal a práve preto som odchádzala.

Vonku sa začínalo zvečerievať a zore na západnom horizonte sa
sfarbili dočervena. Hornatú krajinu zaplavilo šero a všetko utopilo
v sivých farbách, zatiaľ, čo naše auto naďalej uháňalo diaľnicou.
Monotónny zvuk motora prerážalo rádio, ktorého pomalé balady
len zosilňovali pocit skleslosti, ktorý ako morský prival zaplavil
celé osadenstvo.

Mama mlčala, určite bojovala so svojimi pocitmi. Poznala som
ju príliš dobre a bolo mi jasné, že sa utápa v pochybnostiach, či jej
rozhodnutie bolo správne.

Jasné, že nebolo, teda vtedy som si to myslela, no nebolo by
však odo mňa fěr, robiť jej to ešte ťažšie. Nuž som len zaľala zuby
a prehltna som hrču, ktorá mi navrela v hrdle. Bola obrovská a mne
napadlo, či to nie je moje búriace sa srdce, ktoré sa snaží krkom
dostať von a utiecť naspäť domov. Znova som preglgla, aby som

ho dostala tam, kam patrí, na svoje pôvodné miesto za hrudnou kosťou. Je predsa moje, musí poslúchať!

V mysli za privretými očami som si veľký úsek cesty prehrávala odznova poobedné lúčenie s Dianou.

„Navždy priateľky?“ spýtala sa ma.

„Navždy,“ prisazne som vztýčila dva prsty. „Najlepšie a ničím neohrozené,“ dušovala som sa cez slzy.

„Sviňa osud,“ zahromžila Diana smrkajúc a naposledy sme sa objali. Potom som sa rozbehla domov a do kufrov nahádzala posledné veci, ktoré bolo treba dobaľiť.

Vedľa mňa na sedadle sa netrpezlivo hniezdil môj mladší brat Tomáš. V ruke držal mobil a hral nejakú hru. Prsty mu skákali po tlačidlách ako o život. Asi zacítil môj pohľad, pretože sa otočil a zagánil.

„Čo je?“

„Nič,“ odvrkla som a opäť sa zapozerala von.

Tomáš mal osem a bol o desať rokov mladší, no ja som mala pocit, že nás delia tisíce svetelných rokov. Akoby on žil v úplne inej dimenzii plnej elektroniky, riadenej centrálnym počítačom. Nič iné okrem hier ho väčšinou nezaujímalo a nevedela som pochopiť, ako sa genetika mohla tak strašne seknúť, keď nás nadelila do jednej domácnosti, ale v tom momente som bola rada, že ho mám. Kyber – Tomáš, tak som sa mu občas vysmievala.

Cesta, ktorú sme merali, bola dlhá a vzdialenosť medzi naším doterajším domovom a tým, ktorý nás čakal, priveľká. Delili ich hodiny trmácania sa po fádnej vozovke.

Zavrela som oči a snažila sa neplakať. Nutkanie bolo silné, slzy tlačiace sa zo slzných kanálikov nástojčivo pálili oči, no nemienila som sa im poddať. Záchvaty plaču som si nechávala do postele, pretože som nechcela mamu rozrušiť viac, ako už beztak bola. Silno som stláčala viečka k sebe a ani som si neuvedomila, kedy som zaspala.

Bola už tma, keď tmavosivý sedan konečne zastal na dlhej ulici lemovanej vysokými topoľmi. Náhle ma zobudil ruch, ktorý nastal

okolo. Zasliepňala som do tmy, zatiaľ čo mama sa zhlboka nadýchla a so silným úsmevom povedala: „Tak už sme tu.“

Nato vystúpila a Tomáš sa jej vzápätí nalepil na päty. Nepriznal to, ale videla som, že sa celkom tešil. Vidina veľkomesta bola pre neho lákavá, čo som ja absolútne nedokázala pochopiť.

„Pod', Ema!“ zavolala mama.

Zopakovala som jej uvoľňovací rituál a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla. Potom som otvorila dvere auta a vystúpila. Neochotne, nieisto, s obavou, čo nás tam čaká. V meste, ktoré hoci som ešte ani nevidela, ale neskutočne som ho neznášala. Priam nenávidela. Nenávidela som tú predstavu všadeprítomného smogu, prepchatých nákupných centier, rušnej dopravy a hlavne namyslených veľkomestských ľudí. Teda, aspoň som si vždy o nich myslela, že sú namyslení a arogantní a egocentrickí a... A nenávidela som myšlienku, že tam nebudú moji priatelia, Diana a predovšetkým, že tam nebude náš otec. Ale ten nebude už nikde. To bol zo všetkého ten najhorší fakt.

Prešla som po krátkej príjazdovej ceste a za nízkou bránou nás čakal poschodový dom, ktorého farba sa mi v tme len ťažko určovala. Vyzeral celkom priestranný, no nie ako ten, ktorý sme opustili. Avšak na veľkosti nezáleží, prebehlo mi myslou a v duchu som sa aj napriek ponurej nálade pousmiala.

Vstúpili sme spolu dnu a akosi nesvoji postávali v skromnej predsieni.

„Uvidíš, že nám tu bude dobre,“ mama sa smutne usmiala. Vide-la som, ako ňou lomcuje zmes nešťastných pocitov, ale držala sa.

„Dúfam,“ vzdychla som hlúpo. Nechcela som jej kaziť ilúzie, ale nemyslela som si, že práve tento dom a práve v tomto meste bude najlepším riešením. No zrejme to bolo v jej prípade nevyhnutnosťou, jediným možným riešením, ako uľaviť boľavej duši a strýzne-nému srdcu.

Bolo mi hrozne clivo.

Tomáš vybehol hore do svojej novej izby preskúmať svoje teritó-rium a ja som ho tiež za okamih nasledovala.

„Idem spať, mami. Choď aj ty, ráno vybalíme,“ ešte raz som jej poslala povzbudivý úsmev.

Nezaujímal ma moja nová izba, či nové zriadenie, nezaujímal ma z domu absolútne nič.

Potme som sa zvalila na posteľ, zaborila hlavu do vankúša a chcela byť doma. Nie tam, ale doma.

Ráno sa ulicou rozhostil ruch a prenikol aj poza okná križom cez izbu až do mojich uší. Pomrvila som sa, zazívala, a keď som otvorila oči, musela som ich vzápätí prižmúriť pred ostrým svetlom.

„Ach nie, tak predsa sa mi to len nesnívalo,“ prehltila som realitu.

Slnčné lúče bezočivo vliezali dovnútra a oznamovali ďalší teplý deň. Na koniec septembra dosť netypický, nadčasové letné horúčavy pôsobili vyčerpávajúco. A hlavne v meste budú neznesiteľnejšie, isto tu bude ako v rozpálenej vyhni, uvažovala som.

Posadila som sa a pozrela na seba. Ešte stále som mala oblečené tie isté rifle a tričko, čo včera. Ani som sa nestihla prezliecť do pyžama pred tým, ako som v noci po príchode prepadla plaču. Zúfalému, takému, čo premočil celú podušku.

Pohľadom som prebehla po miestnosti. Bola pekná. A celkom veľká. Aj nábytok vkusný. No nič z toho ma nedokázalo dostatočne potešiť. Ešte aj svieža zelená na stenách, inak jedna z mojich obľúbených farieb, ma znervózňovala.

Na podlahe pri stene stáli kufre s mojimi vecami.

„Zrejme ich tam položila mama, keď som zaspala,“ zamrmľala som. Určite nemohla spať a vynášala z auta veci. Isto premýšľala nad otcom.

Kufrov bolo dosť nato, aby som vybaľovaním zabila veľkú časť dňa a použila to ako dobrý dôvod na samotu.

Aspoň že tak. Nebudem sa musieť poflakovať domom a tváriť sa nasilu, ako sa mi tu strašne páči, sucho som si pomyslela.

Nato som podišla k oknu a pozrela von. Široká ulica bola rušná a plná života. Predzáhradky tvorili dokonale upravené trávniky, miestami s okrasnými trsmi vysokej trávy, či s ozdobným krom, domy v radovej zástavbe hrali pestrofarebnosťou, všetko bolo také odlišné od toho, na čo som bola doteraz zvyknutá.

Kde sú lesy a kde je čaro nového pokojného rána, povzdychla som. A kde som teraz vlastne ja?

Jedno bolo isté – a to, že určite nie tam, kde by som byť chcela.

Pred domom vedľa nejaký chalan v šortkách behal s kosačkou zo strany na stranu krížom cez trávnik a pôsobil, že ho to nesmierne baví. Mal tmavohnedé krátke vlasy a chudé telo. Pripomenul mi žirafu, musela som sa na ňom zasmiať. Aj na diaľku by som mu mohla zrútať všetky rebrá pod opálenou pokožkou na hrudi. Dva, štyri, šesť...

Bezmyšlienkovite som ho pozorovala.

Znenazdajky však pozrel smerom ku mne. Stuhla som a okamžite som sa skryla za stenu.

Bolo mi trápne.

Civieť potajomky na niekoho a špehovať spoza okna je fakt úbohé. Ešte si bude myslieť, že som divná alebo také dačo, a to sme len dorazili, opäť som povzdychla.

Bolo mi zo všetkého nanič. Úplne bytostne nanič.

Prešla som ku kufrom a z toho najväčšieho vytiahla uterák. Nutne som potrebovala sprchu. Schladiť si hlavu a tak.

Keby sa dalo, ušla by som nazad.

Ale všetko je oveľa zložitejšie. Často vôbec nezáleží na našich pocitoch a túžbach.

Zakrátko som zišla dole do jedálne. Už z haly ma vítala vôňa čerstvo zaliateho čaju a teplých hrianok. Mama nielenže v noci poriadne nespala, ale isto bola hore už pred brieždením. Ak vôbec spala.

Jedáleň bola veľká, v strede s podlhovastým stolom a štyrmi stoličkami. Širokým priechodom sa spájala s obývačkou z jednej strany a s kuchyňou zo strany druhej. Všetko spolu ladilo a v smotanových tónoch vytváralo dojem príjemného vzdušného celku. Na oknách viseli biele záclony a vplyvom vánku z otvorených vetračiek sa jemne odúvali.

Mama s Tomášom sedeli pri stole a očividne sa čakalo len na mňa.

„Ako sa ti spalo?“ mama sa zoširoka usmiala.

Pokrčila som neurčito plecami.

„Je taká povera, že to, čo sa ti sníva na novom mieste prvú noc, sa splní,“ povedala a spýtavo sa na mňa pozrela.

Asi čakala, že nejako zareagujem, no čo som jej mala povedať? Že mi je mizerne?

Tak som si len sadla, do pripravenej šálky naliala horúci čaj a odhryzla si z hrianky.

„Džem nebudeš?“ prekvapene sa ozvala mama. „Je tvoj obľúbený, marhuľový.“

„Nie, mami.“

„Mne sa spalo fantasticky,“ pridal sa Tomáš. „Izba je super.“

Hlasno si odhryzol a ešte hlasnejšie chrúmal.

„Nemusela si sa vláčiť s batožinou sama, pomohla by som ti,“ povedala som jej, no snažila som sa, aby v mojom tóne nebolo cítiť výčitku.

„To je v poriadku.“

„Nespala si, však?“

„Ale áno. Trochu,“ uhýbavo pozrela bokom.

To si viem predstaviť, povzdychla som a odchlipla si z čaju.

Asi som si neuvedomila, aké úbohé výrazy sa mi odrážajú v tvári, pretože mama sa na mňa chápavo usmiala. Bola mi vždy z celej rodiny najbližšia a tragédia, ktorá nás postihla, naše puto ešte viac prehĺbila.

Boli sme si aj fyzicky veľmi podobné, zatiaľ čo Tomáš bol skôr taká genetická zmiešanina mojich oboch rodičov, ja som mala tie isté plavé vlasy s jemnými vlnami ako mama, ten istý hore-nos, tie isté modré oči a taktiež štíhlu postavu. Ale nie takú v štyle twiggy, skôr pripomínajúcu tenké presýpacie hodiny. Trošku hore, trošku dole...

„Poobede musím ísť na nákup, treba naplniť chladničku a s Tomášom sa chceme poobzerať trochu po okolí. Pôjdeš s nami?“ navrhla.

„Ostanem radšej tu, ak ti to nevadí,“ neisto som sa vykrúcala. Predsa len predstava, že sa zavriem v izbe a poddám sa pocitu najväčšej trpitelky, mi bola viac po vôli.

„V poriadku. Len som si myslela, že by ti vzduch urobil dobre.“

„Možno, no chcem sa vybalíť a skamarátiť sa s izbou.“ Nešťastne som sklopila zrak a zapichla ho do dosky jedálenského stola. Naozaj som túžila byť sama. Môcť sa naplno oddať smútku a ponurej nálade, možno i znova uroniť nejakú tú slzičku za domovom.

Popoludní slnko hrialo ako bláznivé a ja som mala pocit, že mi v hlave vypáli diery. Celkom uprostred čela. Takú úzku a hlbokú, presne mierenú do toho najcitlivejšieho miesta.

Ležala som vzadu za domom na malom dvore, rozložená rovno na trávniku. Už dlhšie ho nik zrejme nekosil a dlhé steblá sa mi príjemne obtierali o pokožku.

Nahla som sa za pohárom s vodou, namočila do neho prsty a offkala si tvár.

„Nenávidím horúčavy,“ ticho sama pre seba som zastonala.

Zatiaľ čo ja som sa cítila ako kurča na ražni, aj napriek tomu, že by mala byť začínajúca jeseň, mama s bratom vyrazili do centra. Vybalovania oblečenia a ukladania do skrine som mala od rána až-až, tak som si povedala, že keď nič iné, aspoň na ten dvor predsa len pôjdem. Veď dom je prázdny a ani tam ma nik nebude rušiť pri mojej depresii.

„Ahoj,“ ozvalo sa zrazu, nevedno odkiaľ.

Nečakaný hlas ma vyplašil. Mykla som sa a s vypleštenými očami sa obzrela dokola.

Ponad vysoký murovaný plot trčala hlava. Veľmi rýchlo som v nej spoznala suseda, ktorého som ráno špehovala.

„Nie si trochu drzý?“ osopila som sa azda ostrejšie, ako som chcela. Strata jedného z rodičov, sťahovanie, odlúčenie od priateľov, to všetko dokopy bolo zodpovedné za moju protivnosť.

„O nič viac ako ty,“ podpichol. „Ja som Ivan,“ dodal napokon priateľsky a usmial sa.

Zahanbila som sa a cítila som, ako sa mi do tváre nahrnul rumelec. Mal pravdu. Nebolo to od neho o nič bezočivejšie ako moje zízanie spoza okna.

Nuž som vstala a chtiac-nechtiac podišla k nemu.

„Ema,“ predstavila som sa a zmierlivo mu podala ruku.

„Som rád, že budeme susedia,“ vycieral sa.

„Prečo?“ nechápala som.

„Aspoň tu bude konečne niekto mladý, pretože sa mi zdá, že túto ulicu osídľujú buď sami dôchodcovia alebo rodiny s malými dečkami.“

„Aha.“

„To vieš, všade samé kočiare a barly, príjemná zmena mať cez plot niekoho v mojom veku.“ Premeral si ma od hlavy dolu a naspäť. „A hlavne takú kočku,“ zaškeril sa od ucha k uchu.

Prevrátila som očami. Ozaj posledná vec, po ktorej som túžila, bol nejaký trápny flirt. Daj si pohov, dralo sa mi na jazyk, radšej som si však do neho zahryzla.

„Odkiaľ ste vlastne prišli?“

„Zďaleka,“ precedila som cez zuby.

„No, to si mi fakt veľa prezradila.“

„Nuž,“ moja nálada by sa dala prirovnať k teplotám na Sibíri. Dialóg som viedla čisto zo slušnosti.

„Ja tu tvrdnem celú večnosť. Odjakživa,“ lakte si položil na plot a o ne oprel hlavu. „Ale raz vypadnem, jedného krásneho dňa.“

Pritakala som nezaujato.

„Kam budeš vlastne chodiť do školy?“ spýtal sa.

„Na gympeľ.“

„Super, ja tiež. Počuj, ráno môžeme ísť spolu,“ jeho nadšenie by sa dalo priam chytiť do rúk a zabaliť do škatuľky s mašličkou, také bolo výrazné.

„Ak chceš,“ pokrčila som plecami. „Prečo nie?“

Ivanovi z tváre sršala dobrá nálada. Vždy som mala rada ľudí kypiacich pozitivizmom. Aj keď ja som sa cítila práve presne naopak. Zatrpnuto a kyslo.

Nebol pekný, jeho tvár bola dlhá a chudá, črty ešte stále skôr chlapčenské. Aj pleť mal posiatu množstvom znáмок dospievania, no niečo vyžarujúce z jeho očí ma uistovalo v tom, že si budeme rozumieť.

Teda, asi.

„Pred vami tu bývala jedna bláznivá rodina, praví Taliani. Ale aspoň sa dačo dialo. Pravidelne robili divadlo pre celú ulicu. To si

mala vidieť!“ spustil. „Potom sa rozviedli, odišli a dom bol niekoľko mesiacov prázdny, tak som len čakal, kto príde a či vôbec.“

„Tak si sa dočkal,“ neodpustila som si sarkastickú poznámku.

„Našťastie.“

„Hm, ako pre koho.“

„Nebud' taká otrávená, život tu nie je najhorší, sama po čase zistíš.“

„Ale ani najlepší, keď chceš zmiznúť aj ty, však?“ rýpala som.

„Ani, ale dá sa to vydržať,“ znova sa zasmial.

„A prečo bol,“ pozrela som smerom k nášmu domu, „tak dlho prázdny? Niekoľko mesiacov, to je divné, nie? V mestách je vysoký záujem o nehnuteľnosti, alebo sa mýlim? Čo tu straší, či čo?“

„Hej straší, všetkých nádejných kupcov vystrašila cena a zobrali nohy na plecía. Až okrem vás.“

Ivan si ma opäť premeral.

„Asi sa máte dobre, však?“ zahlásil a zjavne tým narážal na našu finančnú stránku.

„Jasné, lepšie sme sa nikdy nemali,“ zase moja irónia. Pravda bola, že peniaze sme mali, aj poisťka po otcovi bola vysoká, ale keby radšej k žiadnemu poistnému plneniu nikdy nedošlo. To však Ivan asi nemohol vedieť, pravdepodobne predpokladal, že sme ako rodina kompletní a ja som nemala v úmysle mu nič vysvetľovať. Aspoň v ten deň určite nie.

„Je hrozne teplo, pôjdem dnu,“ povedala som.

„Tak zajtra,“ milo sa usmial.

„Ok,“ tiež som sa pokúsila o úsmev a stratila som sa vnútri domu, ktorý poskytoval aké-také útočisko pred horúčavou. A aj pred ďalšími prípadnými zoznámeniačtívmi susedmi. Na dnes stačilo, povzdychla som.

Mama s Tomášom sa vrátili až večer. Vyzerali, že obaja trošku pookriali. Potešilo ma to. Na večeru priniesli pizzu. Šunkovú s ananásom, moju obľúbenú. Okamžite naplnila vôňou celú kuchyňu.

„Ako bolo?“ spýtala som sa a pomohla som vykladať nákup.

„Dobre,“ odpovedala mama a podala mi škatuľu s jogurtmi, aby som ich uložila do chladničky.

„Najprv sme boli v jednom obrovskom nákupnom centre s tromi kinami. Tri dé,“ pripojil sa Tomáš a posledné dve slová vyslovil s neskrývaným nadšením. „Potom sme boli na zmrzlinový pohár, na nákupe v hypermarkete,“ pokračoval, „a nakoniec sme si dali pizzu.“

„Škoda, že si nešla s nami, Ema,“ usmiala sa mama.

„To je v pohode,“ mávla som rukou.

„Choď sa najesť, aby ti nevychladla.“

Popravde, hladná som nebola ani najmenej. Žalúdok som mala zo všetkého stiahnutý na malú guľôčku, no aj tak som si sadla a pustila sa do jedenia. Nechcela som im pokaziť dobrý pocit z pobedia. Mama sa musí veľmi prekonávať, aby bola v pohode a nemienila som jej to sťažovať.

„Pozerám, že ste vykúpili tuším celé obchody,“ skonštatovala som s plnými ústami. Mala som pocit, že pizza mi priamo úmerne s prežúvaním na jazyku rastie a rastie.

Mama sa opäť usmiala. „Pozajtra nastupujem na nové miesto na klinike, veď vieš. Nechcela som si toho nechávať veľa na posledný deň a potom, ktovie, ako budem stíhať, tak nech máme radšej zásobu na viac dní.“

„Neboj, veď sme tu aj my dvaja. Nejakto to zvládneme,“ do ruky som vzala ďalší teplý trojuholník.

Tomáš sa stratil niekde hore. Určite zase sedí pred počítačom, pomyslela som si. A naozaj, vzápätí sa zhora začali ozývať zvuky sprevádzajúce nejakú strieľačku.

Večer sme s mamou pozerali televízor, zatiaľ čo Tomáš už spal. Vysielali nejaký sitkom a obe sme mlčky pozerali na obrazovku. Bolo mi však jasné, že tak ako ja, ani mama absolútne nič nezachytila z deja.

Posunula som sa na pohovke bližšie k nej.

Nikdy sme neviedli nejaké zvlášť intímne rozhovory a nerozprávali sa o svojich pocitoch, nerátajúc bežné témy. I keď sme si boli blízke, dôvernosti si nechával každý v našej rodine zväčša sám pre seba. Nikdy, až do toho dňa, keď nám uniformovaný policajt medzi dverami oznámil, že náš otec a jej manžel mal dopravnú

nehodu, ktorú neprežil. Dlhو sme vstreľávali tie slová, kým sme pochopili, že sa už nikdy domov nevráti.

„Veľmi ti chýba, však?“ spýtala som sa nepremyslene, hneď som však tú otázku oľutovala.

Mama prikývla a objala ma okolo pliec.

„Ja viem, Ema, že je to ťažké pre nás všetkých. Aj to sťahovanie, ale nedokázala by som viac žiť tam, kde mi ho všetko pripomína,“ snažila sa ospravedlniť svoje rozhodnutie.

Chápala som ju, i keď ja by som bola najradšej práve tam, doma.

„Ja tomu rozumiem, mami,“ povzbudivo som sa na ňu usmiala, ale vedela som, že mama veľmi dobre vie, ako som sem nechcela ísť.

„Často myslím na to posledné ráno, keď odišiel. Snažila som sa rozpomenúť, čo posledné povedal. A vieš, čo to bolo?“

Pokrútila som hlavou. „Nie, nepamätám sa.“

„Povedal: Uvidíme sa večer.“ Po líci sa jej skotúľala slza. „Aká obyčajná veta. Keby som to mohla vrátiť, povedala by som mu niečo dôležité, niečo zmysluplné. Vieš, vždy som si myslela, že posledné vety pred smrťou milovaného človeka by mali obsahovať viac, ako len jednoduché: uvidíme sa večer.“ Rukou si utrela oči a pokračovala. „Ale keby sa aspoň to splnilo. Keby sa nestala tá sprostá nehoda a keby sa vrátil...“

Silno som sa k nej privinula.

„Verila som, že spolu prežijeme celý život a nikdy by mi nenapadlo, že o neho tak skoro prídem,“ hlas mala tichý a unavený. „Asi je prirodzené, že človek vtedy, keď mu je dobre, nepremýšľa nad tým, čo by sa mohlo stať, nepripúšťa si, že všetko je len dočasné.“

„Nemalo sa to stať, je to strašne nespravodlivé, mami. K tebe, k nemu, k nám...“

Nevedela som, čo by som jej mala povedať. V takých chvíľach sú asi všetky pokusy o slová útechy zbytočné. Človek si jednoducho svoju bolesť prežiť musí, aby mohol pokračovať ďalej. Musí sa v sebe zmieriť so stratou, smútiť, klásť otázky a snažiť sa nájsť odpoveď, i keď tie sa asi nikdy nedozvie. Možno by mal preklínať osud a možno na okamih znenávidieť celý svet, ak by sa mu uľavilo.

„Myslela som si, že spolu zostarneme. A teraz som sama.“

„Nie si sama, máš nás.“

„To je iné, Ema, raz to pochopíš,“ smrkla a znovu si utrela tečúce slzy.

Z televízora sa ozýval smiech. Hlúpy seriál, najradšej by som do obrazovky hodila papuču.

„Urobím ti čaj, mami?“ Medovkový by jej možno urobil dobre, uvažovala som.

„Nie, ďakujem, zostaň radšej tu so mnou,“ poprosila.

Tak sme teda ešte dlho mlčky sedeli a pozerali pred seba, pohrúžené do spomienok a do úvah nad neférovosťou života. Chúlila som sa blízko nej a premýšľala, čo za chybu sa muselo stať v celom vesmírnom systéme, v tom naoko dokonalom neviditeľnom mechanizme, keď dovolil, aby vyhasol jeden taký dôležitý a chcený ľudský život. Aký skrat nastal, keď mi vzal otca.

Noc bola dlhá. Vôbec som nemohla zaspáť. Stále som sa mrvila, otáčala, uvažovala, prečo sa nám to všetko muselo stať, aký bude nasledujúci deň, v ktorý nastupujem do novej školy a aký by bol ten doma, aká bude škola a potom som sa znova mrvila a znova otáčala. A taktiež stále som musela myslieť na priateľov zo starej školy. Ešte som nebola preč poriadne ani dva dni a už mi všetci chýbali. Dokonca aj profesori. Aj stará matikárka, ktorú som inak považovala za odpornú zakomplexovanú starú dievku. Aj tá mi zrazu akosi chýbala. Prišlo mi nefér, že musím necelý posledný ročník stráviť tu a nie tam, kde som to dobre poznala.

Ale nevychítala som to mame. Skôr osudu, karme, Bohu a všetkému, koho sa za to všetko viniť dalo.

Trochu ma síce tešilo, že sused Ivan je z tej istej školy, ale to bola naozaj len slabá útecha. Ivan ma možno začlení do skupiny svojich známych, dodávala som si nádeje.

Nech som sa však snažila akokoľvek, nech som stískala oči dokopy celou silou, spánok sa nie a nie dostať. Za žiadnu cenu sa mi myšlienky nechceli zastaviť. Bola som až príliš rozrušená na to, aby som jednoducho zaspala a snívala. Alebo aj nesnívala, len aby ma už môj rozbehnutý mozog prestal mučiť a konečne zapol režim oddychu.

V izbe bolo neprijemne teplo. Paplón mi ležal zmuchľaný pod nohami, no aj tak som sa potila po celom tele. Vstala som a otvorila dokorán okno. Ovanula ma nočná sviežosť a chlad. Privrela som oči, predstavila si, že opäť stojím vo svojej starej izbe. Aj tam bývalo príjemne chladno.

Vedela som, že by som sa už mala konečne prestať ľutovať a pozrieť sa dopredu, no všetko bolo ešte priveľmi čerstvé, aby som to len tak ľahko dostala z hlavy.

Všetko chce čas. Ako rany a trápenia, tak i to nové. Čas na to, aby si človek privykol.

Potom bude lepšie.

Možno.

Dúfam.

2. KAPITOLA

TROCHU TÍCHA

Ráno bolo roztržité. Mala som pocit, že budík začal zvoniť presne minútu potom, čo som konečne po dlhom snažení sa zaspala. Nemala som chuť ani len rozlepiť oči, nieto ešte vstať. Načo, vra-vela som si v duchu.

Keby to šlo, zaspala by som znovu ako šípová Ruženka, len s tým rozdielom, že ani najmenej som netúžila nechať sa potom zobudiť. Alebo, vlastne áno. Túžila, ale len v tom prípade, že všetko by bolo opäť také ako pred piatimi týždňami.

Postavila som sa a otrávene si pošúchala oči.

„Kto to kedy vymyslel, školskú dochádzku?“ šepala som protestne.

V tom to bolo rovnaké všade. Jednoducho som neznášala ranné vstávanie. Ak u niekoho platilo, že ranné vtáča ďalej doskáče, tak u mňa by sa dalo o tom polemizovať. Skôr by platila veta, že čím skôr vstanem, tým menej sa mi bude dariť a o to horšiu náladu budem mať.

Rozospato som vliezla do sprchy. V dome boli dve kúpeľne. Jedna na poschodí s vaňou a veľkým zrkadlom a druhá na prízemí so sprchou. Tá mi bola sympatickejšia, azda preto, že sa trochu ponášala na tú doma, ale len pri riadnej dávke predstavivosti, pretože tá stará bola väčšia a modernejšia. Len tie bledé farby ju vzdialene pripomínali.

Vyzliekla som si dlhé tričko, ktoré som nosila na spanie, hodila ho na zem a potom, ako som vstúpila do sprchy, nechala som na seba tieť silný teplý prúd vody.

„Mala by som asi radšej pustiť studenú, nech ma preberie,“ skonštatovala som, no nechcela som sa dobrovoľne obrať aj o tú jedinú príjemnú vec na ráne, ktorou bola práve horúca sprcha.

„Ema, pohni, aby si hneď v prvý deň nemeškala,“ doľahlo ku mne o zlomok sekundy mamine zvolanie.

Pridala som vodu a na okamih som sa tvárila, že nič nepočujem. Proste mi konečne bolo na chvíľu zase dobre. Sebecky dobre.

„No čo, tak budem meškať,“ zamrmlala som takmer nečujne a pustila vodu ešte silnejšie. Vôbec sa mi nechcelo ísť medzi nových ľudí. Nasilu sa zoznamovať, tváriť, že ma bohvieako teší záujem spolužiakov, že som nadšená školou...

„Čert aby to zobral.“

Zatvorila som oči a nastavila tvár hustým potôčikom.

„Ema, počuješ? Švihaj!“ Mama pridala aj klopanie na dvere, ktoré sa po chvíli zmenilo na hlasné búchanie.

„Ema!“

Buch, buch.

„Ema!“ Jej hlas sa postupne zvyšoval, bol minimálne o oktávu vyššie ako zvyčajne.

Vedela som, že ak sa neozvem, mama sa začne báť a je schopná vidieť ma odpadnutú na podlahe, alebo čo ja viem čo, poprípade zalarmovať susedstvo.

Potichu som vzdychla a potom už hlasnejšie zvolala: „Áno, mami.“

Zamotala som sa do dlhého uteráka ako larva a pozrela do zrkadla visiaceho nad umývadlom. Moja tvár mala rôzne odtiene, len nie ten správny. Kruhy pod očami, viečka opuchnuté...